

SVEA HOVRÄTT
Mark- och miljööverdomstolen
Rotel 060301

DOM
2017-10-20
Stockholm

Mål nr
M 11222-16

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Mark- och miljödomstolen, Vänersborgs tingsrätts dom 2016-11-29 i mål nr M 4201-15, se bilaga A

PARTER

Klagande

Miljö- och klimatnämnden i Göteborgs kommun
Box 7012
402 31 Göteborg

Motpart

Trafiknämnden i Göteborgs kommun
Box 2403
403 16 Göteborg

SAKEN

Förbud att släppa ut orenat avloppsvatten (vägdagvatten) på Bildalsvägen, Brottkärrsvägen och Björklundavägen i Göteborgs kommun

MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLENS DOMSLUT

Mark- och miljööverdomstolen avslår överklagandet.

Dok.Id 1367357

Postadress	Besöksadress	Telefon	Telefax	Expeditionstid
Box 2290 103 17 Stockholm	Birger Jarls Torg 16	08-561 670 00 08-561 675 50	08-561 675 59	måndag – fredag 09:00–15:00
		E-post: svea.avd6@dom.se www.svea.se		

BAKGRUND

Trafiknämnden i Göteborgs kommun (trafiknämnden) gjorde i november 2014 en anmälan om inrättande av en vägdagvattenanläggning till Miljö- och klimatnämnden i Göteborgs kommun (miljönämnden). Den 13 mars 2015 förbjöd miljönämnden trafiknämnden att utan rening släppa ut avloppsvatten i form av vägdagvatten från platsen innan plats iordningställts där uppkommet avloppsvatten kan omhändertas på ett hälso- och miljömässigt godtagbart sätt och som redovisats till miljöförvaltningen innan den tas i bruk. Förbudet gällde omedelbart och som skäl för beslutet uppgav miljönämnden sammanfattningsvis att den, trots begäran om komplettering, inte fått in tillräckliga uppgifter för att kunna granska den planerade anläggningen och meddela rimliga försiktighetsmått samt att det därför var rimligt att meddela förbud tills tillräckliga uppgifter redovisats.

Trafiknämnden överklagade beslutet till Länsstyrelsen i Västra Götalands län, som upphävde miljönämndens beslut, eftersom länsstyrelsen fann att verksamheten inte är anmälningspliktig och att trafiknämnden inte är verksamhetsutövare. Miljönämnden överklagade beslutet till mark- och miljödomstolen, som avslog överklagandet eftersom domstolen ansåg att det är tveksamt om verksamheten omfattas av anmälningsplikt enligt i 13 § andra stycket förordningen (1998:899) om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd (FMH).

YRKANDEN I MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLEN

Miljönämnden har yrkat att Mark- och miljööverdomstolen ska fastställa miljönämndens beslut.

Trafiknämnden har motsatt sig ändring.

UTVECKLING AV TALAN I MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLEN

Parterna har gjort i huvudsak följande tillägg och förtydliganden till vad de framfört i underinstanserna:

Miljönämnden

Trafiknämnden har anmält åtgärder som avser att styra och ta hand om vägdagvatten inom ett planlagt område. Sådant vatten är avloppsvatten. Enligt 13 § andra stycket FMH krävs det en anmälan för att inrätta anordningar för att ta emot vägdagvatten inom planlagt område. Mark- och miljödomstolens tolkning av nämnda bestämmelse strider mot ordalydelsen. Eftersom vägdagvatten är en avsevärd källa till miljöpåverkan är det viktigt för tillsynsmyndigheten att kunna föra en dialog med väghållaren/ verksamhetsutövaren och kräva försiktighetsåtgärder innan anläggningarna färdigställs. Om verksamheten inte är anmälningspliktig kan tillsynsmyndigheten endast ingripa i efterhand. Det utlåtande från va-huvudmannen som miljönämnden har gett in till mark- och miljödomstolen redovisar va-huvudmannens inställning i ett ärende med samma förutsättningar och omständigheter som det nu aktuella.

Trafiknämnden

Efter att detaljplan för närcentrum vid Brottkärrsmotet i Göteborg antogs fick trafiknämnden i uppdrag att bygga ut gatuanslagningar inom planområdet. Eftersom trafiknämnden är väghållningsmyndighet inom kommunens väghållningsområde ansvarar trafiknämnden för avvattning av vägarna och även för de anmälda anordningarna i den utsträckning de är väganordningar, dvs. rännstenar och rännstensbrunnar (i anmälan felaktigt benämnd dagvattenbrunn). Sådana väganordningar är inte avloppsanordningar och omfattas därför inte av anmälningsplikten i 13 § andra stycket FMH. De övriga anordningar som behövs för fördröjning och rening av vägdagvattnet är en del av en allmän va-anläggning och omfattas därför av va-huvudmannens ansvarsområde enligt lagen (2006:412) om allmänna vattentjänster (LAV). Det är va-huvudmannen som har rättslig och faktisk rådighet över utformningen av de anordningarna och som därför är verksamhetsutövare. Anordningarna har utformats utifrån planhandlingarna med till-

hörande dagvattenutredning, vilken trafikkontoret inte har varit med att ta fram. Om väghållaren är verksamhetsutövare även avseende sådana dagvattenanordningar som inte är väganordningar, skulle trafiknämnden behöva bygga upp en organisation med samma specialkompetens och resurser som redan finns hos va- huvudmannen. Det utlåtande från va-huvudmannen som har getts in till mark- och miljödomstolen avser inte det aktuella ärendet och bidrar inte till att klargöra frågorna i målet.

MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLENS DOMSKÄL

Mark- och miljööverdomstolen har denna dag även meddelat dom i ett annat mål angående dagvattenanläggning i Göteborg (mål nr M 11218-16).

Av utredningen i målet framgår att trafiknämnden har gjort en anmälan om inrättande av en dagvattenanläggning för att genom avledning avvattna vägar inom detaljplan. Eftersom avledningen inte sker för en viss fastighets eller vissa fastigheters räkning är det fråga om avloppsvatten i miljöbalkens mening (9 kap. 2 § 3 miljöbalken). Avloppsvatten ska avledas och renas eller tas om hand så att olägenheter för människors hälsa eller miljön inte uppkommer. För det ändamålet ska lämpliga avloppsanordningar eller andra inrättningar utföras (9 kap. 7 § miljöbalken). Av anmälan framgår att vägarna kommer att avvattnas via dagvattenbrunnar med perkolation och sandfång och vidare till utjämningsmagasin, perforerad specialbrunn och en trekammarbrunn med sandfång. Eftersom anordningarna syftar till att avleda, rena och ta hand om avloppsvattnet är de avloppsanordningar i miljöbalkens mening.

Enligt 13 § första stycket FMH krävs det tillstånd för att inrätta avloppsanordningar som vattentoaletter ska anslutas till och för att ansluta vattentoaletter till befintliga avloppsanordningar. Enligt andra stycket samma paragraf krävs det anmälan för att inrätta andra avloppsanordningar än sådana som avses i första stycket. De anordningar som trafiknämnden har anmält är andra avloppsanordningar än sådana som avses i 13 § första stycket FMH. Även om det möjligen inte varit avsett att anordningar för avledande av dagvatten skulle omfattas av anmälningsplikten i 13 § andra stycket FMH träffas sådana avloppsanordningar rent faktiskt av bestämmelsens ordalydelse. Det

betyder att det krävs en anmälan för att inrätta en avloppsanordning för att avleda, rena och ta hand om avloppsvatten i form av vägdagvatten inom detaljplan.

Trafiknämnden har angett att det följer av LAV att de anmälda avloppsanordningarna, som inte är väganordningar i LAV:s mening, är delar av en allmän va-anläggning. Enligt trafiknämnden betyder det dels att någon anmälningsplikt inte föreligger för trafiknämndens del, eftersom de anordningar som trafiknämnden svarar för endast avser att leda vägdagvattnet till en allmän va-anläggning, dels att det är va-huvudmannen – inte trafiknämnden – som är verksamhetsutövare och att trafiknämnden därför även är fel adressat för förbudet.

Trafiknämnden är väghållningsmyndighet inom kommunens väghållningsområde och har uppgett att den i den egenskapen ansvarar för avvattning av de berörda vägarna och för de anmälda anordningarna i den utsträckning som de är väganordningar enligt LAV. Av trafiknämndens egna uppgifter framgår det alltså att trafiknämnden är verksamhetsutövare för avvattning av vägar inom dess väghållningsområde. Trafiknämnden har därför ett ansvar enligt miljöbalken att se till att vägdagvattnet avleds och renas eller tas om hand på ett ur miljö- och hälsosynpunkt godtagbart sätt (9 kap. 7 § miljöbalken).

Ett sätt att fullgöra den skyldigheten kan vara att leda vattnet till en allmän va-anläggning. Det är oklart i målet om någon eller några av de anmälda avloppsanordningarna är eller kommer att bli en del av en allmän va-anläggning. Allmänna va-anläggningar är dock inte undantagna från de regler om anmälningsplikt som gäller enligt miljölagstiftningen och trafiknämnden har inte påstått annat än att det är trafiknämnden som rent faktiskt ska inrätta samtliga av de anmälda anordningarna. Däremot har trafiknämnden påstått att arbetet endast utförs på uppdrag av va-huvudmannen. Trafiknämnden har dock inte visat att så är fallet. Enbart förekomsten av ett uppdrag betyder inte att trafiknämnden inte är verksamhetsutövare (jfr MÖD 2005:64). I stället har trafiknämnden uppgett att det är trafiknämnden som detaljprojekterar anläggningen. I detta inrättande skede har trafiknämnden alltså både faktiska och rättsliga möjligheter att följa de krav som behöver ställas på dagvattenanläggningen. Det betyder att trafik-

nämnden i vart fall i det inrättande skedet är verksamhetsutövare för de anmälda åtgärderna och därför anmälningsskyldig enligt 13 § andra stycket FMH.

Mark- och miljööverdomstolen har i målet inte tagit ställning till om det vid sidan av trafiknämnden kan finnas fler verksamhetsutövare avseende hela eller del av den aktuella vägdagvattenanläggningen. Vad trafiknämnden har anfört ifråga om trafiknämndens resurser och kompetens är en kommunintern fråga och påverkar inte bedömningen i målet.

Uppgifterna i anmälan är, som miljö- och klimatnämnden funnit, knapphändiga. Det har därför inte varit fel av miljö- och klimatnämnden att begära in ytterligare uppgifter från trafiknämnden. Eftersom trafiknämnden inte följt begäran har miljö- och klimatnämnden haft fog för att vidta tillsynsåtgärder mot trafiknämnden.

Miljö- och klimatnämndens beslut uppfyller dock inte de krav på tydlighet som ställs på myndigheters förbud (HFD 2017 ref 21). Bland annat framgår det inte tydligt om det är fråga om ett absolut förbud att släppa ut avloppsvatten eller om förbudet endast avser orenat avloppsvatten och i så fall vad som ska betraktas som renat avloppsvatten. Det var därför rätt att upphäva miljö- och klimatnämndens beslut. Överklagandet ska därför avslås.

Domen får enligt 5 kap. 5 § lagen (2010:900) om mark- och miljödomstolar inte överklagas.

I avgörandet har deltagit hovrättslagmannen Claes-Göran Sundberg, hovrättsrådet Hans Nyman, tekniska rådet Yvonne Eklund och tf. hovrättsassessorn Elin Samuelsson, referent.

Föredragande har varit David Sandberg.

VÄNERSBORGS TINGSRÄTT
Mark- och miljödomstolen

DOM
2016-11-29
meddelad i
Vänersborg

Mål nr M 4201-15

KLAGANDE

Miljö- och klimatnämnden i Göteborgs Stad
Box 7012
402 31 Göteborg

MOTPART

Göteborgs Stad, Trafikkontoret
Box 2403
403 16 Göteborg

ÖVERKLAGAT BESLUT

Länsstyrelsen i Västra Götalands läns beslut den 28 oktober 2015 i ärende nr
505-15868-2015, se bilaga 1

SAKEN

Förbud att släppa ut orenat avloppsvatten (vägdagvatten) på Billdalsvägen,
Brottkärrsvägen och Björklundavägen i Göteborgs kommun

DOMSLUT

Mark- och miljödomstolen avslår överklagandet.

YRKANDEN M.M.

Miljö- och klimatnämnden i Göteborgs stad (nämnden) har överklagat länsstyrelsens beslut och yrkat att domstolen fastställer nämndens beslut att förbjuda trafiknämnden att på fastigheten X utan rening släppa ut avloppsvatten i form av vägdagvatten från del av Billdalsvägen, Brottkärrsvägen och Björklundavägen innan plats iordningställts där uppkommet avloppsvatten kan omhändertas på ett hälso- och miljömässigt godtagbart sätt och som redovisats till miljöförvaltningen innan den tas i bruk.

Nämnden har anfört bl.a. följande. Trafiknämndens anmälan gällde utbyggnad av gator för Detaljplan för Närcentrum vid Brottkärrsmotet i Göteborg. Enligt sökande skulle dagvatten avledas i rännstensbrunnar följt av utjämningsmagasin och en reningsanläggning som inte närmare beskrivits. Dagvattnet skulle sedan anslutas till allmän ledning som mynnar ut i Krogabäcken. I 9 kap. 2 § miljöbalken definieras vad som är avloppsvatten. Med avloppsvatten avses bland annat vatten som avleds för sådan avvattning av mark inom detaljplan som inte görs för en viss eller vissa fastigheters räkning. Nämnden har ansett att det aktuella dagvattnet är att ses som så kallat avloppsdagvatten. Enligt 13 § förordningen om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd (FMH) krävs en anmälan vid inrättande av annan avloppsanordning än en sådan som har WC påkopplat eller ska koppla på WC. Nämndens bedömning är att en dagvattenanläggning som ska omhänderta avloppsdagvatten är en sådan anmälningspliktig avloppsanordning. I 15 § FMH finns undantag från anmälningsplikten om avloppsanordningen är avsedd att föra avloppsvattnet enbart till en allmän avloppsanläggning. Nämnden har tolkat det som att det då handlar om enbart avledning, det vill säga en ledning utan andra anläggningar, som kopplas till det allmänna va-nätet.

I detta ärende så har länsstyrelsen upphävt nämndens beslut bland annat med hänvisning till att Trafiknämnden har angett att den aktuella dagvattenanläggningen faller under undantaget i 15 § FMH och att det inte har motsagts av nämnden vid överklagandet. I underlaget i anmälningsärendet har trafikkontoret dock angett att dagvattnet ska avledas i rännstensbrunnar följt av utjämningsmagasin och en

kammarbrunn. Detta är underlag i överklagningsärendet som länsstyrelsen också skulle ha beaktat i sin bedömning.

Med anledning av att sökande avser att anlägga rännstensbrunnar med perkolation och sandfång, utjämningsmagasin och kammarbrunn innan anslutning till förbindelsepunkten bedömer nämnden att förutsättningarna i 15 § FMH inte är uppfyllda varför anmälningsplikten enligt 13 § i detta fall ska gälla. Nämndens föreläggande är meddelat med stöd av miljöbalken och förordningen om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd. Vid tillämpningen av de bestämmelserna tas vanligtvis ingen hänsyn till bakomliggande förhållanden som kan vara av till exempel civilrättslig karaktär. Med hänsyn till vad trafiknämnden anfört i sitt överklagande anser dock nämnden att det är av relevans att kortfattat gå in lite i vattentjänstlagen.

I detta ärende så finns det inget underlag som visar att den aktuella anläggningen som anmäls skulle vara en allmän va-anläggning. En allmän va-anläggning är enligt definitionen i 2 § lagen om allmänna vattentjänster (LAV) en va-anläggning över vilken en kommun har ett rättsligt bestämmande inflytande och som har ordnats och används för att uppfylla kommunens skyldigheter enligt denna lag. Skyldigheterna enligt LAV är enligt 6 § följande. Om det med hänsyn till skyddet för människors hälsa eller miljön behöver ordnas vattenförsörjning eller avlopp i ett större sammanhang för en viss befintlig eller blivande bebyggelse, ska kommunen bestämma det verksamhetsområde inom vilket vattentjänsten eller vattentjänsterna behöver ordnas, och se till att behovet snarast, och så länge behovet finns kvar, tillgodoses i verksamhetsområdet genom en allmän va-anläggning.

För den allmänna va-anläggningen fastställs ett verksamhetsområde som är det geografiska område inom vilket en eller flera vattentjänster har ordnats eller ska ordnas genom en allmän va-anläggning. Om en fastighet ligger inom ett verksamhetsområde så ska huvudmannen peka ut en förbindelsepunkt som är gränsen mellan en allmän va-anläggning och en va-installation. En va-installation utgörs av ledningar och därmed förbundna anordningar som inte ingår i en allmän

va-anläggning men som har ordnats för en eller flera fastigheters vattenförsörjning eller avlopp och är kopplade eller avsedda att kopplas till en allmän va-anläggning.

Enligt 13 § LAV ska huvudmannen för den allmänna va-anläggningen ordna ledningar och andra anordningar för vattenförsörjning till eller avlopp från varje förbindelsepunkt, anordningar för bortledande av vatten som inte sker genom en förbindelsepunkt, och de anordningar som i övrigt behövs för att va-anläggningen ska kunna fylla sitt ändamål och tillgodose skäliga anspråk på säkerhet. Huvudmannens skyldighet enligt första stycket omfattar inte vägdken, rännstenar, rännstensbrunnar eller ledningar som förbinder rännstensbrunnar med den allmänna va-anläggningen. Sammantaget har nämnden gjort bedömningen att LAV inte har utgjort hinder mot att de har ställt krav på Trafiknämnden att minimera omgivningspåverkan från deras verksamhet som väghållare. Förvaltningen Kretslopp och vatten har låtit ta fram ett utlåtande vad gäller bedömningen av rättsenligheten av länsstyrelsens beslut som belyser va-lagen ytterligare och som har tillkommit som underlag i ärendet.

Nämnden delar inte länsstyrelsens bedömning av vem som är verksamhetsutövare i detta ärende. Anmälningssplikten i 13 § FMH gäller inrättande av en avloppsanläggning. Det innebär att det är den som ska inrätta anläggningen som också ska göra anmälan. I 3 kap. 1 § 3 punkten förordningen om miljöstraffavgifter så är överträdelsen att utan att ha gjort en anmälan inrätta en avloppsanordning trots att en sådan anmälan krävs. Nämnden måste kunna utgå från att den som kommer in med anmälan för en avloppsanordning är den som har för avsikt att inrätta anläggningen. Därmed är anmälaren att se som verksamhetsutövare för anläggningen i vart fall inför inrättandet. I och med att anmälaren är den som ska inrätta anläggningen så måste den också anses ha faktisk och rättslig möjlighet att vidta de åtgärder som kan bli aktuella i ett föreläggande om försiktighetsmått för anläggningen. Att anmälaren sedan kan överlåta anläggningen är inget som inverkar på bedömningen när anmälan prövas. Med hänsyn till att nämnden inte hade tillräckligt underlag för att fatta beslut om försiktighetsmått för anläggningen så valde nämnden att istället meddela ett förbud mot trafiknämnden. Trafiknämnden

förbjöds att på X utan rening släppa ut avloppsvatten i form av vägdagvatten från Billdalsvägen, Brottkärrsvägen och Björklundavägen innan plats iordningsställts där uppkommet avloppsvatten kan omhändertas på ett hälso- och miljömässigt godtagbart sätt och som redovisats till nämnden innan den tas i bruk.

Enligt länsstyrelsens mening är det den som är ansvarig för allmänna va-anläggningar i staden som är den som har rådighet att vidta åtgärder och rena vägdagvatten. Nämnden anser att länsstyrelsens resonemang är felaktigt. Detta resonemang står även i strid med ett av miljöbalkens grundsyften att förorenaren ska betala.

Det avloppsvatten som uppkommer på vägytan härrör direkt från den verksamhet som bedrivs på vägytan (trafik) och för denna är väghållaren i det här fallet trafiknämnden ansvarig och verksamhetsutövare. Det finns inget som hindrar väghållaren från att vidta åtgärder som krävs för att rena ett förorenat trafikdagvatten innan det släpps vidare till recipient eller allmänt avloppsnät. I dagsläget finns både erfarenhet, forskning och praktiska lösningar kring hur en sådan rening kan se ut (infiltrationsdiken, regnträdgårdar, filter m.m.). Det finns inte heller något som styrker länsstyrelsens påstående att trafiknämnden skulle sakna rådighet att anlägga den här typen av reningsanläggningar innan förbindelsepunkten till det allmänna nätet.

Nämnden ifrågasätter inte att även ansvarig för det allmänna avloppsnätet är en verksamhetsutövare och att även denna part har ett ansvar för kvaliteten på det vatten som släpps ut i recipient. Det faktum att Kretslopp och vatten är ansvarig för den allmänna avloppsanläggningen samt att trafiknämnden liksom alla andra verksamhetsutövare betalar avgift för detta innebär inte att trafiknämnden kan undgå ansvar för att begränsa föroreningarna från dess verksamhet. Nämnden menar att krav ska ställas vid källan där förorenaren finns. Längre nedströms i det allmänna nätet har andra renare flöden spätt ut föroreningshalten vilket försvårar och fördyrar en effektiv rening. Privata verksamhetsutövare som släpper förorenat

avloppsvatten till dagvattnet har under lång tid haft krav på sig att uppfylla vissa halter i utgående vatten.

Med anledning av vad länsstyrelsen skrivit angående fastighetsägare och verksamhetsutövare vill nämnden klargöra att det är självklart så att en verksamhetsutövare inte behöver vara fastighetsägare på den plats där verksamheten bedrivs. En stor mängd av de verksamhetsutövare som nämnden har tillsyn över äger inte sin fastighet.

Nämnden har gjort en rimlighetsavvägning i det meddelade beslutet. Med hänsyn till den påverkan som utsläpp av vägdagvatten kan medföra är det befogat att ställa krav på rening. Förbudet som har meddelats mot trafiknämnden är utformat så att trafiknämnden i Göteborgs stad förbjuds att utan rening släppa ut avloppsvatten i form av vägdagvatten innan plats iordningsställts där uppkommet avloppsvatten kan omhändertas på ett hälso- och miljömässigt godtagbart sätt och som redovisats till miljöförvaltningen innan den tas i bruk. Med hänsyn till att det är tillkommande vägar som berörs så har trafiknämnden rimlig tid på sig att vidta åtgärder för rening innan dess att vägarna tas i bruk och kommer ge upphov till vägdagvatten.

DOMSKÄL

Av nämndens beslut framgår att förbudet är meddelat för att trafiknämnden inte kompletterat en anmälan utifrån 13 § andra stycket förordning (1998:899) om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd, FMH. Eftersom förbudet är ett svar på en enligt nämndens bedömning inkomplett anmälan har mark- och miljödomstolen att ta ställning till huruvida åtgärderna omfattas av 13 § andra stycket FMH och därmed är anmälningspliktiga.

Enligt 13 § andra stycket FMH krävs anmälan för att inrätta en annan avloppsanordning än som avses i bestämmelsens första stycke i vilket det anges att det krävs tillstånd för att inrätta en avloppsanordning som en eller flera vattentoaletter ska anslutas till eller anslutning av en vattentoalett till en befintlig avloppsanordning.

Bestämmelsen i 13 § FMH har sitt ursprung i 7 § andra och tredje stycket hälsoskyddslagen (1982:1080), se miljöbalksutredningens slutbetänkande, Förordningar till miljöbalken (SOU 1998:35 s. 86).

Enligt 7 § andra stycket hälsoskyddslagen (1982:1080) krävdes tillstånd för att inrätta en avloppsanordning om en vattentoalett var ansluten till anordningen. Var ingen vattentoalett ansluten krävdes endast en skriftlig anmälan till nämnden. Kommunen fick dock föreskriva att det ska fordras tillstånd även i ett sådant fall inom vissa delar av kommunen, om det behövdes för att hindra uppkomsten av sanitär olägenhet.

I förarbetena till bestämmelsens andra stycke anfördes att beträffande vattenklosetter fanns en viss motsvarighet i 46 § hälsovårdsstadgan och beträffande anordningar som endast tar hand om vatten från bad, disk och tvätt en viss motsvarighet i 40 och 42 §§ hälsovårdsstadgan, se prop. 1981/82:219 s. 60.

I 13 § fjärde stycket FMH anges att en kommun får meddela föreskrifter om att det i stället för anmälan krävs tillstånd för att inom vissa delar av kommunen inrätta en sådan anordning som avses i andra stycket. Sådana föreskrifter får endast avse tillståndsplikt som behövs för att skydda människors hälsa eller miljön. Bestämmelsen har således samma innebörd som den 7 § andra stycket sista ledet hälsoskyddslagen (1982:1080) hade, men med tillägget om att det även skulle behövas för att hindra olägenhet för miljön. Utifrån förarbetena till hälsoskyddslagen kan utläsas att tillståndsplikt kunde behövas om ett markområde var särskilt känsligt för utsläpp av avloppsvatten eller utsättas för betydande mängder avloppsvatten, såsom kan ske vid en omfattande fritidsbebyggelse inom ett begränsat område, se prop. 1981/82:219 s. 41.

Slutsatsen av det anförda blir att det är tveksamt om 13 § andra stycket FMH avser andra avloppsanordningar än sådana för rening av bad-, disk- och tvättvatten. Under sådana omständigheter kan inte ett förbud meddelas av tillsynsmyndigheten. Överklagandet ska därför avslås.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga 2 (DV 427)

Överklagande senast den 20 december 2016.

Gunnar Bergelin

I domstolens avgörande har deltagit t.f. chefsrådmannen Gunnar Bergelin,
ordförande, och tekniska rådet Nils-Göran Nilsson.